

נוסח לא מתוקן

הכנסת השלוש עשרה
מושב רביעי

פרוטוקול מס' 377
מישיבת ועדת חוקה חוק ומשפט
שהתקיימה ביום ה', כ"ב בתמוז התשנ"ה, 20.7.1995, בשעה 10:00

נכחו:

היו"ר ד' צוקר

חברי הוועדה:

מוזמנים:

ס' אזנקוט, עו"ד, משרד המשפטים
אי זיסבלט, עו"ד, משרד המשפטים
ע' שכטר, עו"ד, יועץ משפטי, רשות השידור
קי בגס, מנכ"ל ראשי קבוצת יפעת
ד' וייסגלס, היועמ"ש, יפעת
אי לפיד, מנכ"ל חברת יפעת

מזכירת הוועדה:

ד' ואג

יועץ משפטי:

שי שהם

נרשם ע"י:

חבר המתרגמים בע"מ

ס ד ר ה י ם:

הצעת חוק זכויות מבצעים (תיקון) (זכויות משדרים), התשנ"ד-1994
- אישור הנוסח לקריאה שנייה ושלישית

-7503-

הצעת חוק זכויות מבצעים (תיקון) (זכויות משדרים), התשנ"ד-1994
- אישור הנוסח לקריאה שנייה ושלישית

היו"ר ד' צוקר: על סדר היום אני מקווה שנאשר את הנוסח לקריאה שנייה ושלישית של התיקון בחוק זכויות מבצעים, זכויות משדרים.

נגמור את מעשה החקיקה, ואז נעבור למשובות.

אנחנו לא סיימנו את ההכרעה בשאלה של זכותו של גוף, אדם, דוגמת "יפעת", לעשות שימוש ביצירה שנוצרה על ידי משדר דוגמת רשות השידור, זאת היתה השאלה. התלבטנו בה באורח שללפיד נראה מאוד קצר, לי נראה ארוך וסבלני. מאוד מעניין איך אנחנו ראינו את זה.

בכל אופן לא היתה הכרעה, ואני ביקשתי בישיבה הקודמת לנסות ולהגיע בהבנה לנוסחה שתהיה מוסכמת על שני הצדדים, מתוך גישה שלי שעדיף שחוק יתן גיבוי למה שהצדדים מסכימים ביניהם, אם מגיעים להסכמה סבירה שהחוק יתן על זה גיבוי למה שמושג בהבנה מאשר מצב הפוך, שבו תכפה הבנה, שהיא לא הבנה אלא רק הבנתו של המחוקק.

אני קיבלתי השבוע את המכתב, שחתום עליו מר לפיד. אני אקרא אותו ברשותכם.

אל: חייב דדי צוקר, יו"ר ועדת החוקה.

נידון: תשלום עבור הפצת מידע שידורים לצרכים מסחריים.

על פי הצעתכם נפגשנו עם רשות השידור כדי לגבש עמדה מתואמת לדרך שבה ישולם למשדרים תמורת שימוש במידע המשודר להפצה עיסקית.

הדרך המוסכמת עלינו ועל רשות השידור:

"גורם המפיץ מידע מהתקשורת האלקטרונית", במקרה הזה "יפעת", ונניח רשות השידור, "ישלם לגורם המשדר סכום כספי שנתי בשווי של 10% מהכנסות משווק מוצר זה ללקוחות הגורם המפיץ.

הסכום יחולק בין הגורמים המשדרים בארץ ע"י סמכות מרכזית על פי דו"ח של הגורם המפיץ".

א' לפיד: רשות השידור היא מקרה פרטי, כמו ש"יפעת" היא מקרה פרטי. וכיוון שרשות השידור אמרה בצדק מבחינתה שהיא לא מתכוונת לתאם ויש לנו רדיו איזורי, ויש לנו גלי צה"ל, והטלוויזיה בכבלים וכך הלאה.

מי המשרד המיניסטריאלי שאתם רואים את זה, משרד המשפטים, או משרד אחר? האחריות של איזה משרד זה?

היו"ר ד' צוקר: אלן, אתה מכיר את המכתב?

א' זיסבלט: אני מכיר את המכתב.

היו"ר ד' צוקר: הגישה מקובלת עליך?

א' זיסבלט: כן.

היו"ר ד' צוקר: אנחנו לא תוזרים אם כן לדון בסיכום. אני מודיע שהעיקרון מקובל על הוועדה. קבענו פה הלכה לא פרטית לגבי "יפעת" ורשות השידור.

קבענו פה בעצם שני דברים, אחד, זכות של גורם מסחרי, מן הסוג של "יפעת", לעשות שימוש ביצירה שהמסדר בעצם יצר לפיו. וקבענו פה עיקרון נוסף שהמסדר רשאי לקבל תמלוגים תמורת השידור. זה העיקרון שאנחנו קבענו.

אלן, מה אנחנו עושים עם הסמכות המרכזית?

א' לפיד: השאלה היא פשוט אם אנחנו צריכים לעבוד תמיד עם איזה פעולה מרכזית. בכל זאת מדובר על זכויות של קניין. ואני חושב שכל אחד צריך להגיע לפתרונו הפרטי.

השאלה אם אנחנו רוצים באמת לחייב איזה גורם ממשלתי כמו משרד התקשורת, דווקא לנווט ולנהל את העניין. אני לא יודע מה עמדתך, עמית. אני חושב שאין בזה צורך.

גם אם יתנו, בסופו של דבר משרד התקשורת לא צריך לבצע ביום יום שום דבר.

ע' שכטר: אתם רוצים שהמסדרים יקימו איזה שהוא מן עכום של מסדרים?!

א' זיסבלט: גם בנושא הכללי של זכויות, אף אחד לא מחייב לעבוד עם עכום, כי אז זה בכל זאת המציאות יצרה עכום וגופים רבים על מחירים. אני לא חושב שאנחנו צריכים באמת להפוך את זה לעניין ציבורי, או מן בוררות. אני חושב שלכל אחד חשוב להסתדר בהתאם לדגם המבורך פה.

היו"ר ד' צוקר: האחרונים שצריכים להתמודד בזה זה הס. אם אתה תפנה אליו הוא יתן לך את ה-10%. הוא לא ידאג שגם גלי צה"ל יפנה אליו.

אפשר אולי שהחוק ימנע מלהתייחס לאיך עושים את זה. אני רוצה להגיע פה למשהו מוסכם. יכול להיות שמה שצריך לומר, זה שהגורם המפיץ ישלם לגורם המסדר סכום המוסכם עליהם. איך זה נעשה?

א' לפיד: אתה אומר סכום המוסכם, אם זה מחייב שאנחנו ניצור כתוצאה מזה הסכמה עם כל גורם מסדר.

היו"ר ד' צוקר: אתה מעדיף לקבוע את ה-10%?

א' לפיד:

בוודאי.

היו"ר ד' צוקר:

סכום שלא יעלה על 10%!

ד' וייסגלס:

יש פה דבר נוסף שאולי כדאי, אם אתם רוצים את זה משוכלל יותר.

אצל אף אחד מהגורמים האלה, קטעי אחריות שנוגעים להם זה לא מרכז רווח עצמאי. אלא צריך לגזור את הספרים.

אני חושב שכדאי להוסיף תקנה שהגורם המפיץ, כמו "יפעת", ימציא דו"ח מאושר על ידי רואה חשבון.

היו"ר ד' צוקר:

דב, אני לא יודע אם צריך לציין את זה בחוק.

אתה עובד מול רשות השידור. נניח שיהיה איזה אוסף של אנשים נטולי ידע או שצנחו אתמול לארץ, אני מניח שהם ירצו לראות דו"ח, לראות איזה מוסמך ומאושר. הם לא יקנו ממך חתול בשק, כך אני מניח.

השאלה אם אני צריך לכתוב בחוק בכלל? המכתב הוא מכתב. אני לא חושב שהחוק צריך להיכנס לשאלה הזאת.

א' זיסבלט:

אם מדובר על חוק מבצעים ויוצרים, אז מדובר על המשרד שלנו, משרד המשפטים.

העניין הוא, שבכל התחומים האלה, אנחנו לא קובעים סכומים בחוק. אנחנו לא קובעים דרכי שיתוף פעולה בין הגורמים. כל אחד פשוט יודע שלמישהו יש זכות, וכדי לפעול למרות זאת הוא חייב לשלם לאותם תמלוגים, ומסתדרים ביניהם.

אני חושב שאין כל צורך, אני חושב שזה יהיה מאוד בעייתי להתחיל לקבוע איך משלמים, ואילו סכומים, וכי. למעט אולי במקרים יוצאי דופן. אבל פה אנחנו מדברים על חומר מאוד דומה לזכויות יוצרים.

היו"ר ד' צוקר:

יחד איתך לפני שנה וחצי קבענו סכום בחקיקה, כשטיפלנו בשוק האפור, וקבענו את תקרת הריבית.

א' זיסבלט:

זה היה בתחילה, משום שאחד כופה על השני בנסיבות של בעצם של עושק וניצול מצוקה.

פה עם כל הכבוד, בייחוד עכשיו שאנחנו יודעים שהוא ארגנטינאי, אני לא חושב שאנחנו צריכים לרחם.

א' לפיד:

בלי השיעור לא עשינו כלום. מחר יבוא גורם שלא רוצה מדבשי ולא מעוקצי.

ע' שכטר:

אני הבנתי שאם אנחנו נגיע להסכמה אז המחוקק יצא החוצה מהתמונה. כלומר, צדדים הסכימו ביניהם שאפשר לעבוד ביחד, קיימת זכות משדרים, הזכות מוכרת בחוק, חברת "יפעת" משלמת בעבור השימוש בזכות הזאת, היא שמחה על הסכום ומשלמת.

אנחנו לא הבנו שאח"כ המחוקק יקח את ההסכמה ביננו ויחפוץ אותה לחוק. לנו יש יחסים דומים ליחסים שבין "יפעת" לבינינו, הם הפוכים. נניח עם ארגוני זכויות היוצרים.

ז"א, אנחנו משלמים להם, ואז זה השימוש ביצירות שלהם, ושל המבצעים, עם ארגוני זכות היוצרים. אבל במסגרת החוק הזה עצמו. ואף פעם לא עלה רעיון שהמחוקק יקבע את מה שנקבע במשא ומתן בין הצדדים.

היו"ר ד' צוקר: זה לא רק שאנחנו מתייחסים היום להסכם פרטי בין "יפעת" לבין רשות השידור, אלא אנחנו קובעים פה היום עיקרון שיש לו שתי פנים, כך אמרתי. א', אנחנו קובעים את הזכות לעשות שימוש, שגורם מסחרי יעשה שימוש ביצירה שלך, אנחנו קובעים את הזכויות שלו. וב' אמרתי, באותה שעה אנחנו קובעים שתמורת השימוש בזכות הזאת, הוא ישלם לך כי אתה יצרת את היצירה.

כלומר, העניין של "יפעת" ושלכם, הוא אולי אפילו לא המקרה היחיד, הוא לא בדיוק היחיד. אבל יש אינטרס ציבורי. הרי זה היה הוויכוח איתכם. יש אינטרס ציבורי בקיומם של גורמים מן הסוג הזה, זה האינטרס הציבורי שלי.

אנחנו את העיקרון הזה מאבדים בחקיקה, את הזכות לשימוש תמורת תשלום מוסכם. אני רוצה לעגן. למה זה מפריע לך?

ע' שכטר: הרי כל הרעיון היה להימנע מלעגן את זה בחקיקה.

היו"ר ד' צוקר: אכן, היה רעיון להימנע מחקיקה?

א' זיסבלט: אני לא רוצה להיכנס לדברים. אנחנו תמיד היינו בדיעה שלא מדובר על נושא של רישיון בכפייה. נדבר על שתי אפשרויות. א', שמתנהל משא ומתן ולא מגיעים לסיכום. ז"א, פשוט רשות השידור הגיעה למסקנה שהם לא מוכנים לשלם מספיק, אז הם לא יתנו להם להוציא את הדבר. או שזה נכון שרשות השידור תיתן למישהו אחר. אני לא חושב שיש הצדקה להגיד לרשות השידור, אתה חייב לתת להם.

היו"ר ד' צוקר: זה דיון שאנחנו ניהלנו במשך ארבע ישיבות. ההחלטה היא שאם תביטוי ראשון כפייה כן, זה לשון כפייה. כלומר, שיאמר בחוק באופן מפורש, שיש זכות לעשות שימוש באינפורמציה, על ידי גורם מסחרי, באותה יצירה שרשות השידור או כל גוף אחר יצר. זאת הקביעה, וזאת ההכרעה. השירות הזה יעשה תמורת תשלום.

א' זיסבלט: אני קיוויתי שהניסיון חיובי עכשיו. כמו בתחומים אחרים, וכמו בכל העולם, האנשים יגיעו להבנה והמושג הזה אכן יצא לשוק.

א' לפיד: מה יהיה אם יהיה גוף שהוא לא כמו רשות השידור? נניח שערוך 2 יחליט שהוא לא מוכן שיעשו שימוש, וכאן הכנסת מביאה לידי ביטוי את ההיבט הציבורי!!

היו"ר ד' צוקר: זו פעם ראשונה שאנחנו לא מסכימים ביננו, ואני רוצה לחתוך בעניין הזה. דעתך השובה לי ואני מכבד אותה. אבל פה, מבחינת השקפת עולמי קשה לי לקבל את זה. אני רוצה

שאת מה שהנייר מבטא, יהיה לו ביטוי גם בחקיקה. אני לא רואה שום סיבה, עמית, שאתה תתרעם על העניין הזה.

ע' שכטר: למה הגענו להסכמה? אנחנו היינו מודעים לכך שזה בלתי סביר שלא נוכל לסכם על איזו שהיא הסכמה בעניין הזה, ברגע שהדבר הזה הופך לחוק. וכרשות ציבורית הלכנו על משהו שהוא בגדר הסבירות, ועובדה שהגענו לעמק השווה.

ברמה העקרונית, עזוב אותנו.

היו"ר ד' צוקר: רק ברמה העקרונית.

ע' שכטר: ברמה העקרונית אתם הולכים כרגע לכפות עכשיו על גופים מסחריים, לא אכיפה, על המשדרים המסחריים בתוכנית, את היחסים שבינם לבין גוף מסחרי אחר. ואני לא חושב שזה התפקיד של הכנסת.

היו"ר ד' צוקר: שמת את האצבע על המחלוקת. ואני חושב שלא שיש לי זכות. אם האינטרס הזה שנקרא חופש מידע והזכות לדעת, הוא אינטרס אמיתי, אני לא רוצה להיות במצב שבו בגלל משהו, לא יודע מה, תמנע הזכות שלי כאיש פרטי, כציבור, כארגון, כפוליטיקאי.

ע' שכטר: יש זכות קניין.

היו"ר ד' צוקר: זה לא שגונבים ממך את זה. הצד השני שאמרת, הרי זה תמורת תשלום.

ע' שכטר: הגופים המסחריים שאתה מדבר עליהם עומדים לקבל קונספציה מן המדינה. את זכויות שידור הם לא ירשו מההורים שלהם.

היו"ר ד' צוקר: אנחנו חוזרים ממש להתחלה, לדיון שסוכם. כלומר, הרי גם אמרנו אתה לא גוף פרטי. אני חשבת שבעקבות המכתב הזה תשתכנעו.

אני חוזר לעמדה שהיתה עמדה של ח"כ ד' מרידור ושלי, שאומרת, אתה אינך גורם פרטי. כולכם פועלים ברישיון שקיבלתם מטעם החברה. אתם לא אנשים שנכנסתם כך סתם לשוק. החברה נתנה לכם אישור. האישור הזה, שתמורתו אתם מפיקים אלף ואחד דברים, בין השאר רווח, נניח הערוצים המסחריים, תמורת הרישיון הזה יש לך גם חוב לחברה.

בין שאר החובות לחברה זה אומר, שאחרי שיצרת את היצירה שלך, ואת הוויכוח הזה גם גמרנו, זאת יצירה שלך, החדשות זאת יצירה שלך, היצירה הזאת משעה שהיא יצאה לאוויר, ועל זה ניהלנו דיון ארוך, משעה שיצאה לאוויר היא איננה אך ורק רכושך הפרטי. ואני שהחמצתי את השידור זכאי לקבל אותו.

איך אני אקבל אותו? יש לי מתווך, שעושה משהו לטובת הזכות לדעת. לטובת חופש הביטוי, ולטובת היכולת שלי לבקר את הפעולה של המשדד האחר, או של מישהו אחר. לגוף המתווך הזה מותר לעשות שימוש. מעכשיו הוא לא יעבוד בשטח, הוא ישלם תמורת היצירה, כי זו היצירה שלך. כלומר, זכות הקניין

שלך, היא איננה באופן מוחלט שלך, היא לא באופן בלעדי שלך. אתה פועל בתוקף רישיון, ואנחנו נפצה אותך בתמורה כספית, תמורת השימוש בקנין.

ע' שכטר: לו אני משדר פרטי, אני יותר כנגד החוק הזה, בטענה שהוא סותר את חוקי היסוד, ואת חוק הקניין. על פניו נראה לי שהוא פגיעה בזכות הקניין, שאתה אומר הם משדרים מכוח זה, ודאי. הם משלמים גם תמלוגים למדינה. נקבע זיכיון. בזיכיון שלהם נקבע כמה הם משלמים. הם הולכים למכרז, כמה הם משלמים. זה לא אחורה.

אני מדבר על ההיבט הבינלאומי של האמנה, וכל העסק היה לחימנע.

א' זיסבלט: אני חושב, ואני אמרתי את זה לח"כ ד' מרידור, ואני חושב שהוא השתכנע, שכל העניין הזה של הזכות לדעת, אין לשכוח שמדובר על משהו ששודר. לא שמדובר על אינפורמציה שאף אחד לא יודע. זה שודר. זה כבר היה בחדשות, זה היה בטלוויזיה.

אם זה כ"כ חשוב לך, באמת לדעת, אתה תקבל את זה ממנו. אז בוא לא נהפוך את זה לזכות לדעת, עם כל הכבוד.

אנחנו צריכים לזכור, שמדובר על קניין, אומנם מהסוג המיוחד הזה, ואנחנו לא צריכים לרוץ ולעשות מזה רישיון כפייה בכל התחומים האלה. ושוב, אני יודע שאנחנו החלפנו בגיחות לגבי ניוזילנד ופיג'י, וכו'.

בכל העולם יש את אותן הבעיות, הסדרים שמחייבים את האיש הזה לתת לו אינפורמציה, והם מצליחים להגיע. כל אחד רוצה לבחור את העניין הזה כפי שכל אחד יהיה מוכן תמורת סכום נאות למכור את זה.

גם מבחינה עקרונית, אנחנו פשוט מנתחים את העניין, והניסיון לדעתי מלמד שאין צורך בחוק ובקביעה בחוק.

היו"ר ד' צוקר: הרי אם לא היה דיון בהצעת החוק הזה, ולא היו ישיבות ועדה, לא היו מגיעים להסכמה רגילה.

אמרו לי לפני הישיבה, שאם לא היו את ישיבות הוועדה האלה שהיו אומרות עכשיו לכו ותגמרו משהו, ותגיעו להסכמה, לא היו מגיעים לשום הסכמה.

לא הגיעו למצבים האלה במדינות אחרות, כי המונופוליסטים של המידע, אמרו שלא יעשו בזה שימוש, זה שלנו.

המונופולים האלה אמרו, אתם תנו לנו להגיע למשא ומתן איתם. אנחנו נרים את המחיר לרמה כזאת, שלמשל הזמינות של המידע הזה תהיה מאוד קטנה, כי אנחנו רוצים מחיר גבוה. אני מייצג אינטרס אחר. אם זה לא קרה אז לך איתי על העניין הזה.

ד' וייסגלס: למה אתה מרחיק לכת לפיג'י? עובדה שמונופול העיתונות הכתובה מונע מאיתנו את הקטעים. ולא בגלל שהם הולכים להוציא דבר דומה. כדי להגן על מה שהם חושבים, על איזו פגיעה אפסית בתפוצה.

היו"ר ד' צוקר: אתם מסתכלים רק על אינטרס של המשדר, אני לא יכול לקבל את זה.

ש' שהם: החוק, כמו שאתם מציעים אותו כרגע, עומד בהסכמה שבינינו. אבל אני חושב שמזה הוועדה עושה טעות גדולה.

היו"ר ד' צוקר: למה מהמקרה הפרטי אי"א ליצור עיקרון?

ש' שהם: משום שישנם כאן גופים מסחריים שיש להם אינטרסים מסחריים, שאולי סותרים את האינטרסים המסחריים.

היו"ר ד' צוקר: אני רוצה לאזן את זה לאינטרס הציבורי. "יפעת" לא מעניינת אותי. אף אחד לא ישאר רעב.

אני מדבר על עיקרון פשוט, אני הציבור שנתן לך רישיון לשדר, אני נתתי לך את הזכות לשדר, אני מטיל עליך כמה חובות, בין השאר להפוך את המידע שלך לזמין ככל האפשר. ואם יהיו פטנטים נוספים, שיהפכו את המידע שלך לזמין, תמורת תשלום, שיעשו בזה מה שהם רוצים תמורת תשלום.

ד' וייסגלס: כשהמדינה הולכת למכור את חי"ר לדוגמה, היא לא מתביישת להטיל בזכות הקניין של הקונה את הסייג החמור ביותר שנקרא מניית זהב. אבל שם קוראים לילד בשמו, אומרים אסור לך לסגור מכרות, אסור לך להפסיד.

היו"ר ד' צוקר: כשתהיה מלחמה אנחנו ננהל את אל-על.

ד' וייסגלס: בדיוק ככה. כשהולכים למכור את אל-על, מכניסים שם התניה, שהיא מרוקנים כמעט את הקניין של הקונה מתוכן, שאומרים שבכל מקום שהממשלה מכריזה לפי סעיף 3, לפקודת סדרי מצב חירום, חוזרת.

ע' שכטר: יש רק הבדל אחד, שמי שקונה את זה יודע את זה מראש.

ד' וייסגלס: מי שקונה יודע את החוק.

ש' שהם: הרי זה לא הכנסת מחוקקת את מניית זהב. זה יחסים קנייניים. הרי המדינה מוכרת, אז היא אומרת אני מוכרת בתנאים כאלה וכאלה. באה הכנסת כגוף חיצוני, וקובעת יחסים מסחריים בין שני גופים.

ע' שכטר: כדי שלא יספק בנושא מניית הזהב, כמעוגן בחקיקה, ועומדים לתקן את זה בחוק מיוחד, כדי אפילו להעלות את תוקפו של העניין מעבר לתזכיר התאגדות של חברה, שאותו יכולה לשנות ברוב.

מי שהולך לבקש רישיון לרדיו מסחרי, ולקבוע ולשלם כסף עבורו, לוקח בחשבון שלצד הנכסים, הוא מקבל כמה כפיפויות. אחת הכפיפויות שאסור לו לשדר ביום כיפור. מה זה לא פגיעה בחופש הקניין? חזקה עליו שהוא יודע את

החוק. הוא יודע שאת הלפט אובר של השידורים שלו, כלומר את הדברים שהוא זרק באוויר, מאן דהו רשאי להדפיס ולמכור כנגד תשלום.

היו"ר ד' צוקר: והשינוי שחל בחוק, שלא ידעת אותו מראש, הוא שינוי שנותן לך רווח. לא?

ע' שכטר: רק יתרון.

ש' שהם: אתה הרי בעצם טוען נגד עצמך. השאלה הבסיסית צריכה להיות פה, והוועדה צריכה להחליט עליה, האם המידע הזה הוא מידע חופשי, האם המידע הזה הוא מידע שאפשר לעשות בו שימוש, ואם אכן החלטנו כך, אתה אומר לי עכשיו אל תתערב לי בחופש החוץ. ואולי אתה צודק. ז"א אני אחייב אותך לתת את המידע הזה, ואני לא אתערב, אם עברתי את זה.

א' זיסבלט: אני טענתי כל הזמן, וזה לא חדש, זה לא נובע ממה שכתוב פה, שזכויות היוצרים שלהם, ביצירות שלהם, יש להם זכויות יוצרים לא מהחוק הזה. אומנם הם לא באמת ביקשו ודרשו את התמלוגים. אבל קראתי לך מהחומר הבינלאומי שמראה שאכן מכירים בעובדה שבדברים מסויימים יש להם זכויות יוצרים, וזכותם להחליט למי למכור ובאילו תנאים, וזה מסתדר יפה מאוד. רק שלא יבינו שאנחנו פה נותנים לאדון עמית את הזכויות, וזכותינו גם להגיד לו איך להפעיל אותם.

ש' שהם: אנחנו בעצם אומרים היום בהחלטה, החלטה ערכית שהוועדה אומרת שאנחנו מאפשרים להם לשכפל. כיוון שזה חלק ממידע, והוא מידע חיוני וכו', באספקט הזה של חופש המידע מאפשרים את הדבר הזה.

אתה אומר לי אל תתערב בחופש החוץ שלי. בבקשה, אנחנו נאפשר את הדבר הזה, ולא נתערב בזה. ואז יהיה מצב שאתה לא תוכל. ההצעה הזאת בעצם באה להגן עליך. בסופו של דבר, עם הבסיס, ודאי.

יש פה שתי שאלות שהן עומדות זו מול זו. כמובן זאת התערבות בחופש חוץ ואני מקבל את זה במאה אחוז. יש פה לכאורה פגיעה בזכות הקניין, כי אולי יכולת למכור את זה במאה אחוז. אולי לקחת מהם את כל הרווחים, אינני יודע. אז לכאורה, תיאורטית, אתה אומר מה אתה מתערב, אני יכולתי אולי לקחת מהם 200%, אני לא יודע.

אבל אם זה לא היה כך, ההחלטה הערכית היתה אומרת שאתה כן צריך לתת את זה. שיש להם את האפשרות לעשות את זה, ואח"כ לך לשבור את החוק. כי בהחלטה הערכית, היתה פה ישיבה, והוחלט שהפגיעה בזכויות היוצרים שלך, לכאורה לא עומדת מול הדבר הזה.

ע' שכטר: אבל צריך לזכור שהמסמך שמונה לפנינו, הצעת החוק הזאת באה להחזיר לחוקי מדינת ישראל את ההסכמות על פי אמנת רומא. הסמכות על פי אמנת רומא, אינן שיהיה רישיון כפייה, אלא שנוצרה לי זכות המשדרים. אז עכשיו אתם באים ואומרים אנחנו מסייגים את זכותך זאת, שהכוונה היתה לחוקק חוק. אתם מריעים את מצבי. עדיף לי שלא יהיה חוק בכלל, מאשר שיהיה חוק שמפריע לזכויות שלנו.

א' זיסבלט: אני רואה שהחוק הברור של הדרגה היום עומד אולי להפריע בניגוד לעמדתני.

גם לי אין שום דבר נגד האנשים הנכבדים האלה. הייתי מעדיף לעכב את קבלת החוק, ואולי בכל זאת להזמין את האנשים, כמו מר גבאי, שאנחנו נשקול שוב את האספקטים הבינוניים. אני חושב שאנחנו עושים טעות.

היו"ר ד' צוקר: ההנחה שלך שבהזמנת גבאי ואנשים אחרים יש כדי לשנות החלטה אומרת אחד משניים, או שלא הבנתי, או שיש סיכוי לשכנע אתכם?

א' זיסבלט: השני הוא יותר נכון. כי אני חושש שכוח השכנוע שלי הוא פשוט פגום.

היו"ר ד' צוקר: אני אומר על סמך העבודה שלך איתך שלוש שנים, יכולת השכנוע שלך היא מרשימה, ורטורוזית, המפגש בין שניהם יוצר הבנה.

אלו, אנחנו כמעט מדברים אחד בחיטין ואחד בשעורין. אני אומר לך ברמה הכי עקרונית, אני לא יכול לקבל שמידע מרגע שהוא יצא אל האוויר, הוא באופן טוטלי אך ורק קניינו של המשדר. הוא קניינו, אבל הוא לא אך ורק ובאופן טוטלי הוא מוחלט והוא אולטימטיבי מידע של המשדר. הוא יצא אל האוויר, ניתן לעשות בו שימוש גם באמצעים חובבניים שאינם מסחריים.

ואם אני יכול ליצור אורגן ולהגן על קיומו לא מטעמים מסחריים, ולא משום טעם, אלא מן הטעם שלהרחיב את הנגישות של הציבור למידע, אם אני יכול להגן ולעגן ולקבע אינסטוטט כזה, אני אעשה את זה מן הטעם שהציבור צריך את זה.

אתה אומר לי זה מנוגד למה שנכתב ב-1960, יכול להיות שזה מנוגד למה שנכתב ב-1960. אני חושב שארבעים שנה אחייכ יש לי את הזכות לבוא ולומר, שיתכן וחלק מן הגורמים המונופוליסטים הללו הם אלה שהתאגדו טעו. ואני בא ומציג אינטרס שהוא שקול, הוא מאזן גם את זכות הקניין שעומדת לו, וגם את העובדה שיש פה פגיעה מסויימת בעקרונות חוזיים, כי כן נכנס פה אלמנט חדש. אבל כל האלמנט החדש מן הבחינה המסחרית, רק נותן לך יתרונות.

ע' שכטר: מהניסיון האחרון לדחות החלטה שלך בנושא הזה, יש פה בעיה כזאת, שהחברים הנכבדים האלה הם גורם, הם נמצאים איתנו פה ארבע ישיבות, והגופים המשדרים המסחריים לא מגיעים יותר לישיבות, כי הם כבר לא מוזמנים אליהם יותר.

היו"ר ד' צוקר: בעניין הגינות, ופרוצדורה, ותקנון. בשלב הכנה לקריאה שנייה ושלישית של חוק, חובה עלינו לשמוע בתחילה את כל הצדדים, ובשלב הדיון על הסעיפים אף אחד מן הצדדים לא צריך להיות נוכח. אני קיימתי את חובתי באופן מלא. וישב פה מר בכר, במשך שתי ישיבות, ולא הוציא הגה מפיו, וזאת גם זכותו לא להוציא הגה מפיו. כלומר, את החובות האלה כלפי כל הצדדים מילאנו באופן מלא.

בנוסף לזה, כל הגורמים הללו אמרו, עמית שכטר מייצג אותנו היטב. אני התייחסתי אליך עד עכשיו, ואני אמשיך גם עד הסוף, להתייחס אליך כמו שהתיימר ובצדק.

מבחינה תקנונית בוודאי שהלכתי מעל ומעבר.

הניסוח יבטיח שגורם שמפיץ מידע מהתקשורת האלקטרונית, יהיה רשאי לעשות כן, כלומר יהיה רשאי להפיץ כל גורם, יהיה רשאי להפיץ מידע מהתקשורת האלקטרונית, ובלבד שעניין זה יהיה תמורת סכום כספי, כפי שיוסכם בין הצדדים.

אלן, לגבי עניין של הממשלה, זה הסיכום של היום. אני לא נכנס לגובה הסכום.

א' זיסבלט: מבקשים 200%.

היו"ר ד' צוקר: אני מקווה שלא. אלן, לקבוע סכום בחוק נראה לך ממש בלתי תקין? זה אחד הדברים הקודמים שעשינו בחקיקה.

א' זיסבלט: אנחנו יכולים בנסיבות הקיימות להגיד שיש, כפי שאמרתי, אתה לקחת כדוגמה את חוק החלואות הבנקאיות. שם מדובר בתחום לגמרי אחר. אני מעריך את הדאגה שלך לעקרונות האלה. אני חושב שאתה מעמיד את הדברים בצורה לא נכונה. אני ודאי נגד קביעת הסכום. אני כמובן מסתייג.

ש' שהם: מבחינת השליטה שהדוברים משדרים בהם, אני לא בטוח שזה כ"כ שונה. הם באמת יכולים מחר להגיד אנחנו רוצים 300% ולסגור להם את הברז.

היו"ר ד' צוקר: מה אתה אומר על זה, אלן?

א' זיסבלט: אתה צריך להבין שכל הנושא של קניין רוחני, זה עניין של מונופול. אני יכול באמת לייצר דבר ולא לאפשר לאף אחד למכור אותו, להפיק אותו. זכותי לעשות את זה. אף אחד לא יכול להגיד אתה יצרת דבר.

היו"ר ד' צוקר: אני לא מקבל את ההשקפה הזאת, שמדובר על גורם שהוא מורשה. אני לא רוצה לחזור לזה. גורם שקיבל רישיון מן החברה לשדר, האינפורמציה היא לא פרטית שלו, ונגמרו הימים האלה. די!

א' לפיד: אם אתמול אצל דן שילון רואיין מישהו, ואמר משהו נגדי, הוא לא יתן לי.

היו"ר ד' צוקר: אתה רוצה להחזיר את זה לסעיף הקודם? אנחנו בסעיף הבא, אנחנו לא בסעיף הקודם.

א' זיסבלט: אתה שואל אותי, אם יש לתוסיף איזה סכום? אני מבקש שלא.

היו"ר ד' צוקר:

אנחנו נעשה כמו בניסוח הקודם שהיה.
לגבי הממשלה. אלן, מה שנשאר לכם, אם הממשלה

תרצה להתנגד לחוק.

א' זיסבלט:

אני מקווה שזה לא יהיה עניין רק של לובי כאילו פוליטי. משום שאני רואה את העניין עקרוני, אני מקווה שניתן יהיה אולי בפני הפורום יותר רחב של הוועדה לדון בעניין הזה. אבל זו בקשה. אני מבין אותך. מותר לי להביע את מחאתי.

היו"ר ד' צוקר:

כשגמרתי את החלואות בשוק האפור, עם שני חברים זה היה בסדר. אבל לגמור את זה בשני חברים, זה

לא בסדר?

ד' וייסגלס:

אני מביע תמיהה איך יושבים פה נציגי ממשלה ויושבים עם חרדת קודש על הגנה.

סעיף הבא. אם חילול הקודש הזה של אזכור אחוז בחוק, באמת זה דבר שאתם לא יכולים, למרות שאני יכול להראות דוגמאות של עשרות מעשי חקיקה שכשיש למחוקק אינטרס להבטיח שירות ציבורי, הוא נוהג לקבוע שיעורים בחוק, אז לפחות שיהיה ברור בתוך החוק שבהעדר הסכם, כי יש זכות פנייה לבית משפט.

היו"ר ד' צוקר:

זה ברור. אני מוכן אפילו לפי ההצעה של שלמה, שיהיה גורם בורר, שיקבע אם יש ויכוח, שיהיה

גורם בורר.

שלמה, תנסח את זה באופן הזה שמאפשר איזה שהוא מנגנון בוררות שהוא בעצם יהיה המכריע בין הצדדים.

ש' שהם:

עצם המילה בוררות, זה מושג הסכמי.

היו"ר ד' צוקר:

עמית, אלן, אני מבין את מה שאתם מרגישים. זה ויכוח ברמה הכי עקרונית שאנחנו לא הסכמנו

עליו.

אני מצטער, אני מרגיש לא נוח. אבל בגלל הרגשה לא נוחה, אני לא יכול לוותר על עקרון. אני באמת חושב שזה ברמה הכי עקרונית. אני לא יכול לקבל את העמדה, עמית. זה נראה לי מאוד חשוב.

אני מודה לכם.

אנחנו מאשרים את החוק לקריאה שנייה ושלישית, כפוף לנוסח שאני אראה אותו, אחרי שאתה מסכם אותו עם משרד המשפטים. ותיקונים טכניים.

א' זיסבלט:

אנחנו בעצם סיכמנו על מספר תיקונים.

היו"ר ד' צוקר:

התיקונים שסיכמנו עליהם בישיבות הקודמות, מאושרים.

א' זיסבלט:

היה לנו קודם כל תיקון להגדרה של כפייה. התיקון בסעיף 1 בעצם לחוק העיקרי, הגדרת כפייה אחרי

המילים של ביצוע, יבוא או של שידור. אחרי הגדרת תביעה, באה הגדרת תביעה.

היו"ר ד' צוקר: אין לי הגדרת תביעה.

א' זיסבלט: אחרי המילים של ביצוע.

היו"ר ד' צוקר: אין לי ביצוע ואין לי כלום.

ש' שהם: אתה הולך להגדיר תביעה מחדש?

א' זיסבלט: נכון.

היו"ר ד' צוקר: תכתיב לי את מה שסיכמנו אז.

א' זיסבלט: בתביעה כתוב שימור של ביצוע, אנחנו מוסיפים אחרי המילים של הביצוע, "או של שידור". ובסוף ההגדרה של תביעה, עוד הפעם יבוא "או השידור".

היו"ר ד' צוקר: זה 1. אנחנו מאשרים את התיקון הזה.

א' זיסבלט: אחרי הגדרת תביעה, יבוא משדר. מי שעל פי הסמכה כדן מקיים שידורי רדיו.

היו"ר ד' צוקר: עכשיו יש לך ב-4(א)(3). שידור של תביעה או שידור של שעתוק. אנחנו מאשרים גם את התיקון הזה.

ב-5(ב), כתוב לי אחרי ואלחוטית של שידורי חובה כהגדרתם בחוק הבזק.

א' זיסבלט: גם אצלי. נדמה לי שאצל דדי כתוב על פי חוק של שידורים שהמשדר מכוח זיכיון חוק הבזק וכו', חייב להעבירם.

במקום הנוסח שאתם קראתם, אחרי המילים "ואלחוטית על פי חוק", יבוא, "של שידורים", שהמשדר מכוח זיכיון לפי חוק הבזק התשמ"ד חייב להעבירם.

היו"ר ד' צוקר: מה זה השידורים האלה?

ש' שהם: אנחנו דיברנו בפירוש על הגדרה בחוק הבזק כשידורי החובה.

היו"ר ד' צוקר: הוא אומר את זה.

ש' שהם: הוא לא מתייחס לחוק הבזק.

ע' שכטר: זה לא מתייחס דווקא לחוק הבזק, משום שיש שידורי חובה גם בחוק הרשות השנייה.

היו"ר ד' צוקר: זה הניסוח שאתם מציעים לגבי מה שהתכוונו? אני אקריא את זה.

אחרי "על פי חוק", "של שידורים שהמשרד מכוח זיכיון לפי חוק הבזק חייב להעבירם". אנחנו מאשרים את התוספת הזו.

א' זיסבלט: אתה זוכר שב-4(א)(ב), שזה מופיע כבר בעמוד הבא, היתה התייחסות ליו"ר הכנסת. אין בהוראות בסעיף קטן. אנחנו חשבנו שאין לזה כל צורך. אנחנו לא צריכים את זה, ממילא אין בעיה, ואנחנו לא צריכים להבטיח ליו"ר הכנסת שיכול לקבל מהגורמים האלה, כי אין כל בעיה.

היו"ר ד' צוקר: אתם בעצם לא מציעים את התיקון. אנחנו מוחקים את ב'. בתיקון זה סעיף 4, סעיף ב'. המספור אחר כך ישתנה.

א' זיסבלט: הדבר האחרון הוא פטורים מהסכמת המשרד, ב-4(ג) של התיקון.

דדי טוענת שיש בעצם הוראות פסקאות 1 ו-2, ואין צורך ב-3 בכלל, שזה טעות, אולי נבדוק את זה.

ש' שהם: 1, 2 ו-4, מחקנו את 4.

א' זיסבלט: את 4 מחקנו. בסדר גמור. אח"כ היה ויכוח עם הטלוויזיה הלימודית לעניין לשם הוראה שלא למטרת רווח. אנחנו דנו בזה אתמול והתייחסנו לכוונה של הגורמים המתאימים. אנחנו חושבים שזה צריך להיות לשם הוראה שלא בתמורה.

היו"ר ד' צוקר: שלא בתמורה, או בתשלום?

א' זיסבלט: שלא בתמורה.

ש' שהם: לשם תמצית עיתונאית שלא למטרת שידור, שם היה ויכוח גם כן, ונדמה לי שבסוף סיכמנו שלשם ציטוט תמצית עיתונאית שלא לענות על שידור.

א' זיסבלט: האמת היא שלא נגענו בזה.

היו"ר ד' צוקר: אנחנו מאשרים ב-4(ג) יאמר, בתמורה ולא למטרת רווח.

ולגבי שאלת הציטוט, אני משאיר את זה בין שלה לביניכם, על פי מה שסוכם. מה שתסכמו זה מה שיופיע בקריאה שנייה ושלישית.

א' זיסבלט: בסוף אנחנו מבקשים לא לקבוע רישיון כפייה.

ע' שכטר: בצד העקרוני. בישיבה הקודמת יו"ר הישיבה ביקש להציע מכתב למשדרים. בזמנו מר גבאי ביקש לסייע,

והוא לא נמצא בארץ. העברנו טיוטה לדדי, ולדדי היו לו כל מיני הערות. חשבתי שישגור את זה הבוקר.

היו"ר ד' צוקר: אתם מבקשים שנוציא את המכתב?

ע' שכטר: אנחנו מבקשים כמובן לקבל את זה בחקיקה. במכתב היתה פשרה שאתם הצעתם. אנחנו ביקשנו שזה יופיע בחוק. אני לא חוזר, אני אומר מה אתם סיכמתם.

היו"ר ד' צוקר: המכתב יצא לפועל. אני מציע שהנוסח יתואם על ידי שלמה, על בסיס טיוטה שיש אצלי, בתיאום עם משרד המשפטים ועמית.

שלמה, מיד אחרי הפגרה. תודה רבה לכם. מאשרים לקריאה שנייה ושלישית את החוק, ומאשרים הסתייגויות של חייכ יי בא-גד ורי נחמן.

הישיבה ננעלה בשעה 11:00